

[Bernhard Baunsgaard]

Også dette var kulturministeren inde på i sin redegørelse. Vi må, sagde kulturministeren, ikke risikere som socialdemokrater at blive udlagt som politiske censorer i forhold til kulturelle aktiviteter. Men, siges der rigtig nok så et andet sted, kulturpolitikken må afstemmes med hele den sociale, økonomiske og politiske samfundsudvikling, og det får så undervisningsministeren, hr. Hjortnæs og fru Inge Fischer Møller slå sig til tåls med, hvis de kan. Og det kan de vel, for det er da i smuk overensstemmelse med socialistiske tanker om altings afhængighed af den økonomiske udvikling.

Men læst sådan får den lille Einsteinhistorie, kulturministeren indleder sin redegørelse med, jo sin ganske særlige mening. Der bliver sagt: ja men det er jo samme spørgsmål som sidste år. Spørgsmålet er det samme, svarer Einstein, men svaret ændrer sig med tiden.

Før jeg nu går over til en omtale af de syar om kulturpolitikken, som kulturministeren mener er de rette i disse nærmeste år, hvor socialdemokratiet udgør en tredjedel af alle i Danmark, vil jeg forudskikke en bemærkning: kulturpolitik er i disse år udsat for angreb fra mange sider. Der er angreb fra højre, hvor hr. Poulsgaard er en herostratisk kendt fløjmand. Men der er andre, der ikke forstår eller anerkender kulturpolitikens betydning eller den rolle, kulturpolitikken spiller og altid vil spille i et samfund. Der er dem, der siger stop til udviklingen. Der er dem, der vakler under angrebene fra højre og mener, at man betvinger stormen ved at give delvis efter. I den situation er det ikke bare behageligt at skulle stå her og vurdere den socialdemokratiske kulturpolitik, for det er, som undervisningsminister, fru Ritt Bjerregaard så rigtigt siger det i forordet til »Rapport fra en kaffeklub«, den, der har givet anledning til debatten: »Socialdemokratisk politik og måske navnlig noget så mangfoldigt og løst defineret som socialdemokratisk kulturpolitik kan således forekomme træg og tvetydig eller måske rettere mangtydig.«

Ja, så er det jo sagt, og når en af regeringens egne siger det, kan ingen vel vente, at vi andre skal holde sandheden tilbage, men behageligt at skulle til det er det ikke under angrebene fra højrefløjen.

Når jeg har sagt det, vil jeg også understrege, at de angreb, der i disse år sættes ind fra socialistisk side, er lige så farlige som dem, der sættes ind fra anden side, og det, hvad enten de kommer fra VSere eller fra kaffeklubber. De socialistiske angreb, jeg her taler om, møder jo ligesom dem i højresiden op med en facitliste på forhånd og skal have det til at passe til de tanker, de har gjort sig, og ve virkeligheden, hvis den ikke svarer til drømmene eller forudsigelserne, for det er ikke drømmene eller forudsigelserne, der er gale, det er virkeligheden.

Jeg vil gerne understrege endnu en gang, at der er mange gode betragtninger i kulturministerens redegørelse. Han citerer tidligere kulturministre, og de har sagt fortræffelige ting. Jeg er enig, når tidligere kulturminister K. Helveg Petersen citeres for at have sagt om målsætningen: »Målsætningen for en alsidig kulturpolitik må ud over bestræbelser for at styrke den kunstneriske udvikling omfatte mange andre bestræbelser for at fremme de enkelte menneskers udviklingsmuligheder, deres optagethed af og deltagelse i udformningen af vor fælles tilværelse.«

Det er godt sagt, og det er rigtigt. Jeg ville ønske, det kunne lykkes blot i nogen grad for kulturministeren at gøre det, som han så følger til på egen hånd: kulturministeren burde egentlig føre tilsyn med sagsområder ved siden af sit eget. Tænk bare på, hvad vi i de sidste uger har stået i denne sal og diskuteret: spørgsmålet om, hvorvidt alle mennesker skulle have samme rettigheder i Danmark, så at ingen af os kunne dømmes og pålægges straf, hvis det ikke var en domstol, der pålagde os det. Svaret blev fra regeringens side, at det kun er nogle af os, der har den ret. For 14 dage siden talte vi om, hvorvidt vi kunne straffe mennesker, der ved et uheld var kommet til at overtræde vore love. Skulle de straffes? Den ene minister sagde: det synes jeg ikke, principielt nej. Den anden sagde: jeg vil i hvert fald ikke gå med til at frafalde den ret på mit område. Og på tirsdag skal vi diskutere, om regeringen mener, at vi skal ophøre med kønsdiskriminering, når det gælder gifte kvinder og betaling af skat. Jeg regner med kulturministerens støtte og håber på, at støtten hjælper denne gang.

Ministeren talte i sin redegørelse om alternative kulturformer. Det er rigtigt, og det er godt bemærket, men det er imidlertid som at